

Arrest

nr. 254 402 van 11 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. LAURENT *loco* advocaat D. GEENS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen eind december 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 7 januari 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 juli 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker op 24 november 2020 gehoord.

1.3. Op 24 december 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 31 december 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U hebt de Salvadoraanse nationaliteit en werd op (...)1998 geboren in Sonsonate, in het departement Sonsonate in El Salvador. Van uw geboorte tot aan uw vertrek woonde u samen met uw moeder, uw zus, uw oma en uw oom en zijn gezin op hetzelfde stuk grond in Izalco in het departement Sonsonate. Uw moeder, P. E. H. (...) (DVZ (...), CGVS (...)) kwam in april 2019 aan in België en diende hier een verzoek om internationale bescherming in. Het CGVS betekende haar op 6 april 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U bent alleenstaand en u hebt geen kinderen. Voor uw vertrek uit het land was u werkloos en was u gestopt met studeren.

Midden 2016, tijdens de laatste maanden van uw bachillerato, kreeg u op school problemen met een jongen die u bedreigde omdat hij jaloers was op de band die u had met een meisje van jullie school. U praatte met uw ouders en vertrok voor enkele maanden naar Guatemala om bij uw vader te verblijven. In december 2016 keerde u terug om de eindexamens van de bachillerato (PAES) af te leggen. Het meisje had ondertussen met al haar vrienden gepraat en het was voor iedereen duidelijk dat jullie gewoon vrienden waren. U had na uw terugkeer naar El Salvador geen problemen meer omwille van uw vriendschap met haar.

In januari 2017 begon u aan een technische opleiding voor elektrisch ingenieur aan de Escuela Superior Franciscada (ESFE) in Sonsonate. Bij de start van de tweede cyclus kwam er een nieuwe leerling met de naam V. (...) in jullie klas. Hij was afkomstig uit Sonsonate, waar de bende Mara Salvatrucha (MS) heerst. Aangezien u afkomstig was uit Izalco, waar de bende 18 heerst, had hij iets tegen u. V. (...) heeft u nooit persoonlijk bedreigd of aangesproken maar uw beste vriend, C. C. (...), wist u te zeggen dat hij problemen met u had omdat u uit Izalco kwam en dat uw leven in gevaar was. Na deze waarschuwing verliet u de school en ging u nooit meer terug.

In september 2017 begon u met een studie Engels aan het Center-Amerikaans Technisch Instituut (ITCA) in Santa Tecla, San Salvador. Toen u naar het ITCA ging werd u éénmalig benaderd door een persoon die uw identiteitskaart vroeg. U zei dat u minderjarig was en van Santa Tecla kwam, waarna hij u met rust liet. Na een jaar was uw vader niet langer bereid uw studies te betalen en zag u zich genoodzaakt te stoppen met deze opleiding. Hierna bleef u enkele maanden thuis.

In 2019 begon u een cursus Engels bij de school Direct English in Sonsonate. Deze cursus moest u na ongeveer vier maanden ook stopzetten omdat u niet voldoende geld had om de studie te betalen, u bleef hierna gewoon thuis.

Op 30 december 2019 nam u het vliegtuig van El Salvador naar Spanje en van Spanje naar België waar u op 7 januari 2020 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming indiende.

Indien u zou moeten terugkeren naar El Salvador vreest u de onveiligheid en de misdaad. U bent bang om vermoord te worden door leden van de rivaliserende bende van degene die heerst op uw eigen grondgebied omdat u denkt dat ze u als tegenstander zullen beschouwen.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw internationaal paspoort en uw nationale identiteitskaart (DUI). Op 23 november 2020 ontving het CGVS een mail van uw advocaat met als bijlage 11 persartikels over criminele feiten in de gemeente Izalco en het departement Sonsonate. Op 30 november ontving het CGVS een mail van uw advocaat met een opmerking aangaande de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De reden is dat u geen gegronde vrees voor vervolging in uwen hoofde aannemelijk maakt, aangezien uw vluchtmotieven niet actueel en onvoldoende ernstig zijn. Daarnaast maakt u evenmin aannemelijk dat u in El Salvador een reëel risico op ernstige schade loopt dat de toekenning van subsidiaire bescherming in uwen hoofde rechtvaardigt.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische

en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met al uw verklaringen, uw profiel en uw achtergrond, heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u door individuen gevisieerd wordt omwille van uw ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of uw politieke overtuiging. Bijgevolg wordt geconcludeerd dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming geen elementen aanbracht die erop zouden wijzen dat u omwille van de criteria van de Vluchtelingenconventie zou zijn vervolgd of bij terugkeer omwille van deze criteria vervolgd zou worden.

Ten eerste wordt opgemerkt dat de feiten die u aanhaalt dateren van 2016 en 2017 en dus niet meer actueel zijn. U bleef hierna zonder enige problemen meer dan twee jaar in uw land wonen alvorens u besloot te vertrekken. Ten tweede kunnen de problemen die u aanhaalt evenmin als dermate zwaarwichtig worden aanzien om beschouwd te worden als ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming volgens artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de problemen die u had in 2016, toen u in het laatste jaar van uw bachillerato zat, wordt opgemerkt dat het hier lijkt te gaan om typische perikelen tussen adolescenten waarbij jaloezie omwille van een meisje aan de basis lag van een conflict. Bij de start van de problemen besloot u meteen enkele maanden bij uw vader in Guatemala te gaan verblijven. Na uw terugkeer in december 2016 legde u uw eindexamens af en beëindigde u succesvol uw bachillerato. U verklaart dat het meisje in kwestie iedereen op de hoogte had gebracht van het feit dat jullie gewoon vrienden waren en dat u hierna nooit meer problemen had omwille van haar (CGVS, p.8, p.10). Een éénmalig conflict met een jongen van uw school kan dan ook niet worden beschouwd als dermate ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor uw leven in uw land van herkomst gevaar loopt. Evenmin kan worden gesteld dat de situatie kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming. Bovendien was het conflict bij uw terugkeer uit Guatemala opgelost en ondervond u verder geen problemen.

In juli 2017 studeerde u aan de ESFE in Sonsonate, waar de bende MS de macht heeft, toen u opnieuw problemen zou hebben gekregen. Volgens uw vriend wilde een nieuwe klasgenoot, V. (...), een aanslag plegen op uw leven omdat u uit een zone kwam waar de bende 18 de macht heeft. Wat betreft deze problemen dient te worden opgemerkt dat u al een heel semester in Sonsonate studeerde zonder ooit enige problemen te ondervinden omdat u van Izalco afkomstig was. Daarnaast geeft u aan dat V. (...) u nooit persoonlijk aansprak of benaderde. U verklaart dat u niet weet of hij een bendelid was of niet, maar dat u wel zeker bent dat hij ergens een band had met de bende MS. Het is echter niet logisch dat, mocht V. (...) een link hebben met de bende MS of zelf bendelid zijn, hij u zelf niet zou durven aanspreken of zou bedreigen (CGVS, p.9). Bovendien baseert u zich louter op een waarschuwing die u van een vriend kreeg om er vanuit te gaan dat deze persoon u wilde vermoorden. Daarnaast geeft u, naast het motief dat u uit gebied van een rivaliserende bende kwam, ook aan dat u goede punten haalde op school en dat deze persoon jaloers was (CGVS, p.8-10). Door middel van uw verklaringen maakt u dus allerm minst aannemelijk dat het effectief een bendelid was dat u bedreigde of dat u überhaupt bedreigd werd door de bende MS. Uit deze situatie kan dan ook geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid.

Bovendien roept uw gedrag, namelijk dat u de school verliet na één waarschuwing van een vriend, vragen op in verband met de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Het is niet logisch dat u niet eerst met uw moeder of een leerkracht zou praten alvorens u dergelijke drastische beslissing neemt. U geeft aan dat u met niemand durfde praten omdat u bang was voor de gevolgen (CGVS, p.9). Het lijkt echter nogal drastisch om dergelijke beslissing te nemen zonder enige zekerheid betreffende de zagezegde bedreigingen aan uw adres.

Wat er ook van zij, nadat u in juli 2017 de school verliet hebt u verder nooit geen problemen meer gehad in uw land van herkomst. Volgens u bleef u thuis en ging u gevaarlijke plaatsen uit de weg. Uit uw verklaringen blijkt echter wel dat u in september 2017 een nieuwe studie begon, namelijk Engels aan het ITCA in Santa Tecla, San Salvador. U nam hiervoor het openbaar vervoer naar de hoofdstad. Omdat uw vader de studies niet langer wilde betalen moest u deze studie na een jaar stopzetten. Enkele maanden later begon u een nieuwe studie aan de school Direct English, gelegen in Sonsonate (CGVS, p.7). Hieruit blijkt dus volstrekt niet dat u na uw problemen niet meer zou zijn buiten gekomen. Bovendien ondermijnt het feit dat u het veilig genoeg achtte opnieuw naar school te gaan in Sonsonate in ernstige mate uw eerder aangehaalde vrees. Uw verklaring zijnde dat u samen met een vriend met de auto naar school ging kan aan deze vaststellingen niets veranderen.

Tot slot vermeldt u nog een éénmalig incident dat zich zou hebben voorgedaan in Santa Tecla toen u studeerde aan het ITCA. Volgens u wilde een man u overvallen en hij vroeg u om uw DUI te tonen. U zei hem dat u minderjarig was en dat u uit Santa Tecla was. Van zodra hij dat wist liet hij u met rust (CGVS, p.12). Uit dit incident kan dan ook evenmin een nood aan internationale bescherming worden afgeleid.

Uit bovenstaande kan worden besloten dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie moet koesteren of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt kunnen aan bovenstaande conclusie niets wijzigen. Uw paspoort en DUI hebben betrekking op uw identiteit, die hier momenteel niet ter discussie staat. Wat betreft de persartikels die aan uw dossier werden toegevoegd wordt opgemerkt dat het hier gaat om artikels die de algemene veiligheidssituatie in uw buurt schetsen, maar die geen betrekking hebben op uw persoonlijke situatie. Het volstaat niet om te verwijzen naar een algemene situatie om een persoonlijke nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Tot slot ontving het CGVS op 30 november 2020 een mail van uw advocaat met een opmerking aangaande de notities van uw persoonlijk onderhoud. Met deze opmerking werd rekening gehouden maar ze verandert niets aan de inhoud van de beslissing.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa

kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen “48 t.e.m. 48/6” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van “de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht”.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- *UNHCR Guidance Note on Refugee Claims relating to Victims of Organized Gangs* van 31 maart 2010, uittreksels (stuk 3);
- *World Report, El Salvador*, Human Rights Watch (stuk 4);
- “*Inside El Salvador’s battle with violence, poverty and U.S. policy*” National Geographic, maart 2019 (stuk 5).

2.2.2. Op 13 april 2021 brengt de verwerende partij per drager overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan de COI Focus “*El Salvador: Situation Sécuritaire*” van 12 oktober 2020, de “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van UNHCR van maart 2016 en de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*” van 17 december 2020 en er de weblinks van weergeeft.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.5.1. Verzoeker merkt in het verzoekschrift op dat de verschillende door hem aangehaalde gebeurtenissen met elkaar in verband moeten worden gebracht en bekeken dienen te worden binnen de algemene context van El Salvador. Vervolgens herhaalt hij de door hem aangehaalde incidenten en meent hij dat hieruit blijkt dat hij persoonlijk gevisieerd werd. Verzoeker duidt erop dat uit de UNHCR *Guidance Note on Refugee Claims Relating to Victims of Organized Gangs* van 31 maart 2010, p. 12-16 (bijlage 3 van het verzoekschrift) blijkt dat het Amerikaans College of Immigration Appeals in *Matter of S-E-G* (2008) aanvaard heeft dat jongeren die het doelwit zijn geweest van rekrutering door en zich verzetten tegen criminele bendes, een gedeelde ervaring kunnen hebben en als een sociale groep kunnen worden beschouwd. Verzoeker stelt dat hieruit dan ook kan worden afgeleid dat ook voor een persoon van wie men meent dat hij of zij zich verzet tegen de autoriteiten en de regels van een criminele bende, het behoren tot een sociale groep een mogelijke grond van vervolging kan zijn.

2.3.5.2. De Raad wijst er evenwel op dat, daargelaten de vraag of de door verzoeker aangehaalde problemen betrekking hebben op één van de criteria van het Verdrag van Genève, vastgesteld dient te

worden dat de door verzoeker aangehaalde problemen onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en niet langer actueel zijn.

In verband met de problemen die verzoeker had in 2016 – tijdens de laatste maanden van zijn *bachillerato* kreeg hij op school problemen met een jongen die hem bedreigde omdat hij jaloers was op de band die verzoeker had met een meisje van hun school – wordt in de bestreden beslissing immers terecht het volgende opgemerkt: *“Wat betreft de problemen die u had in 2016, toen u in het laatste jaar van uw bachillerato zat, wordt opgemerkt dat het hier lijkt te gaan om typische perikelen tussen adolescenten waarbij jaloezie omwille van een meisje aan de basis lag van een conflict. Bij de start van de problemen besloot u meteen enkele maanden bij uw vader in Guatemala te gaan verblijven. Na uw terugkeer in december 2016 legde u uw eindexamens af en beëindigde u succesvol uw bachillerato. U verklaart dat het meisje in kwestie iedereen op de hoogte had gebracht van het feit dat jullie gewoon vrienden waren en dat u hierna nooit meer problemen had omwille van haar (CGVS, p.8, p.10). Een éénmalig conflict met een jongen van uw school kan dan ook niet worden beschouwd als dermate ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor uw leven in uw land van herkomst gevaar loopt. Evenmin kan worden gesteld dat de situatie kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming. Bovendien was het conflict bij uw terugkeer uit Guatemala opgelost en ondervond u verder geen problemen.”*

Betreffende de aangehaalde problemen die verzoeker gekend zou hebben in juli 2017 tijdens zijn studies aan de ESFE in Sonsonate, worden door de commissaris-generaal vooreerst volgende bemerkingsen gemaakt: *“In juli 2017 studeerde u aan de ESFE in Sonsonate, waar de bende MS de macht heeft, toen u opnieuw problemen zou hebben gekregen. Volgens uw vriend wilde een nieuwe klasgenoot, V. (...), een aanslag plegen op uw leven omdat u uit een zone kwam waar de bende 18 de macht heeft. Wat betreft deze problemen dient te worden opgemerkt dat u al een heel semester in Sonsonate studeerde zonder ooit enige problemen te ondervinden omdat u van Izalco afkomstig was. Daarnaast geeft u aan dat V. (...) u nooit persoonlijk aansprak of benaderde. U verklaart dat u niet weet of hij een bendelid was of niet, maar dat u wel zeker bent dat hij ergens een band had met de bende MS. Het is echter niet logisch dat, mocht V. (...) een link hebben met de bende MS of zelf bendelid zijn, hij u zelf niet zou durven aanspreken of zou bedreigen (CGVS, p.9). Bovendien baseert u zich louter op een waarschuwing die u van een vriend kreeg om er vanuit te gaan dat deze persoon u wilde vermoorden. Daarnaast geeft u, naast het motief dat u uit gebied van een rivaliserende bende kwam, ook aan dat u goede punten haalde op school en dat deze persoon jaloers was (CGVS, p.8-10). Door middel van uw verklaringen maakt u dus allerm minst aannemelijk dat het effectief een bendelid was dat u bedreigde of dat u überhaupt bedreigd werd door de bende MS. Uit deze situatie kan dan ook geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid.”*

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betwist dat V. hem niet zou durven aanspreken of bedreigen, wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk het volgende verklaarde: *“Dus die nieuwe klasgenoot die heeft nooit de moed kunnen opbrengen om mij persoonlijk te bedreigen of te confronteren, simpelweg was ik met mijn vrienden tijdens de pauze”* (notities CGVS, p. 9). De commissaris-generaal merkt dan ook terecht op dat het geenszins logisch is dat, mocht V. een link hebben met de bende MS of zelf een bendelid zijn, hij verzoeker niet zelf zou durven aanspreken of bedreigen. Dat het nooit tot een persoonlijke confrontatie is gekomen, terwijl V. nochtans in dezelfde klas zat, en dat er naast de waarschuwing door zijn vriend geen enkele concrete aanwijzing was waaruit bleek dat deze persoon problemen had met het feit dat verzoeker uit een zone kwam waar de bende 18 de macht heeft en hem zou willen vermoorden, is dan ook uiterst bevreemdend en ondergraaft de ernst van deze dreiging vanwege V.

Wat er ook van zij, in verband met deze problemen die verzoeker zou hebben gekend in juli 2017 dient hoe dan ook te worden vastgesteld dat verzoeker, nadat hij in juli 2017 de school verliet, geen verdere problemen meer heeft gekend in dit verband. Waar verzoeker desbetreffend aangaf dat hij thuisbleef en gevaarlijke plaatsen uit de weg ging, wordt door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing het volgende overwogen: *“Uit uw verklaringen blijkt echter wel dat u in september 2017 een nieuwe studie begon, namelijk Engels aan het ITCA in Santa Tecla, San Salvador. U nam hiervoor het openbaar vervoer naar de hoofdstad. Omdat uw vader de studies niet langer wilde betalen moest u deze studie na een jaar stopzetten. Enkele maanden later begon u een nieuwe studie aan de school Direct English, gelegen in Sonsonate (CGVS, p.7). Hieruit blijkt dus volstrekt niet dat u na uw problemen niet meer zou zijn buiten gekomen. Bovendien ondermijnt het feit dat u het veilig genoeg achtte opnieuw naar school*

te gaan in Sonsonate in ernstige mate uw eerder aangehaalde vrees. Uw verklaring zijnde dat u samen met een vriend met de auto naar school ging kan aan deze vaststellingen niets veranderen.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift dan ook herhaalt dat hij geen ernstige problemen meer kende omdat hij thuis bleef en alle gevaarlijke plaatsen uit de weg ging, gaat hij volledig voorbij aan de vaststelling dat hij voor zijn studie Engels aan het ITCA in Santa Tecla, die hij in september 2017 aanvatte, het openbaar vervoer nam en dat hij daarenboven in 2019 een nieuwe studie begon aan de school *Direct English*, die *nota bene* in Sonsonate ligt. Dat verzoeker besliste opnieuw naar school te gaan in Sonsonate, waar hij nochtans de rivaliserende bende zou vrezen van degene die heerst in zijn eigen regio en waar hij reeds problemen zou hebben gekend met iemand die banden zou hebben met deze bende, ondergraaft wel degelijk deze door hem beweerde vrees.

Wat betreft tot slot nog het door verzoeker aangehaalde incident in Santa Tecla toen hij er studeerde aan het ITCA waarbij een man hem wilde overvallen en hem vroeg om zijn DUI te tonen, benadrukt de Raad dat verzoeker verklaarde dat de overvaller hem gerust liet toen verzoeker hem zei dat hij minderjarig was en dat hij uit Santa Tecla was (notities CGVS, p. 12). Uit dit incident kan dan ook evenmin een nood aan internationale bescherming worden afgeleid.

De Raad benadrukt dat verzoeker na dit laatste concrete incident nog zonder enige problemen meer dan twee jaar in zijn land bleef wonen alvorens hij besloot te vertrekken. Er dient hierbij te worden herhaald dat verzoekers argument dat hij geen problemen meer zou hebben gekend omdat hij thuis bleef en gevaarlijke plaatsen uit de weg ging voorbijgaat aan het gegeven dat hij in 2019 nog een cursus Engels bij de School Direct English in Sonsonate begon, waar de door hem gevreesde bende MS heerst. Zijn gedrag ondergraaft dan ook wel degelijk op ernstige wijze zijn vrees voor deze bende en zijn bewering door deze bende te worden gevisieerd.

Gelet op het voorgaande, toont verzoeker dan ook geenszins aan dat de door hem aangehaalde problemen nog steeds actueel zijn en dat hij tot op heden persoonlijk gevisieerd wordt.

Waar verzoeker nog stelt dat de door hem aangehaalde gebeurtenissen met elkaar in verband moeten worden gebracht, wijst de Raad er nog op dat uit niets blijkt dat deze verschillende incidenten/problemen enig verband met elkaar houden.

2.3.6. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar informatie over de algemene situatie in El Salvador (bijlagen 4-5 van het verzoekschrift), merkt de Raad op dat een loutere verwijzing naar risicoprofielen en de algemene situatie in zijn land van herkomst, zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), geenszins volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoeker op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.3.7. Wat betreft de opmerking van verzoeker dat hij bij een terugkeer vanuit het buitenland een kwetsbaar profiel heeft en gevisieerd dreigt te worden door criminele organisaties, bemerkt de Raad evenwel dat op basis van de voorliggende landeninformatie – met name de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*” van 9 januari 2020 en de COI Focus “*El Salvador. Situation Sécuritaire*” van 15 juli 2019 waarnaar de commissaris-generaal verwijst in zijn beslissing en de recentere “*COI Focus Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 17 december 2020 en de “*COI Focus Salvador Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020 die door de commissaris-generaal per aanvullende nota van 12 april 2021 werden neergelegd (rechtsplegingsdossier, stuk 7) – niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoeker slaagt hierin niet.

Immers blijkt uit wat voorafgaat dat de door verzoeker aangehaalde problemen onvoldoende zwaarwichtig en bovendien niet langer actueel zijn. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Het feit dat verzoeker een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit voormelde landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoeker zou kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden, zodat het risico op afpersing in het geval van verzoeker niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad benadrukt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Het verblijf van verzoeker in België voor de duur van de asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder onderstreept de Raad dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van eerdere problemen met bendes in El Salvador en/of het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

2.3.8. Daar waar verzoeker er in zijn verzoekschrift nog op duidt dat hij zich bij een terugkeer naar El Salvador niet zal kunnen beroepen op enige overheidsbescherming, wijst de Raad erop dat vermits de door hem voorgehouden problemen in El Salvador onvoldoende zwaarwichtig en niet langer actueel zijn, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is.

2.3.9. Verder is de Raad van oordeel dat de door verzoeker bijgebrachte documenten geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.

Verzoekers paspoort en DUI (administratief dossier, stuk 6, docs. 1-2) hebben louter betrekking op zijn identiteit, die hier momenteel niet ter discussie staat.

Wat betreft de elf persartikels die door verzoekers raadsman op 23 november 2020 aan het Commissariaat-generaal werden overgemaakt (administratief dossier, stuk 6, docs. 3-4), duidt de Raad erop dat deze artikels louter de algemene veiligheidssituatie in verzoekers buurt schetsen, maar geen betrekking hebben op zijn persoonlijke situatie. De Raad herhaalt dat verzoeker niet kan volstaan met een verwijzing naar een algemene situatie om een persoonlijke nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

De bij het verzoekschrift gevoegde informatie (bijlagen 3-5) werd hierboven reeds beoordeeld (zie punt 2.3.5.2. en punt 2.3.6.).

2.3.10. In zoverre verzoeker meent dat artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet werd geschonden, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat de door verzoeker aangehaalde problemen in zijn land van herkomst onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen spreken van vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien is uit het voorgaande tevens duidelijk gebleken dat deze problemen niet langer actueel zijn. De schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.11. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.12. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoeker ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad onderstreept verder dat, daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen en vermeld in de COI Focus, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24 (rechtsplegingsdossier, stuk 7, aanvullende nota CGVS); UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a), of b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar El Salvador een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.13. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoeker neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 5), en dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 24 november 2020 de kans kreeg om de redenen van zijn verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Spaans en bijgestaan door zijn advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.3.14. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.15. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.16. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET